

Fjäriln vingad syns på Haga

C. M. Bellman

159

F *C7/g* *F/a* *F* *Gm* *C*
 Fjä-riln vin-gad syns på Ha-ga mel-lan dim-mors frost och —
F *F* *C/e* *Dm* *7/c* *Bb* *C* -7
 dun sig sitt grö-na skjul til-la-ga och i blom-man sin — pau — -
F *F* *D/f#* *Gm* *C/e* *C* *F*
 lun. Min-sta kräk i kärr och sy — - ra, nyss av so-lens vär-ma väckt —, till en
F *C/e* *Dm* *7/c* *Bb* *G7/h* *C* -7 *F*
 ny hög-tid - lig y - ra el - das vid se - fi — - rens — fläkt.

2. Haga, i ditt sköte röjes
 gräsets brodd och gröna plan;
 stolt i dina rännlar höjes
 gungande den vita svan.
 Längst ur skogens glesa kamrar
 höras täta återskall
 än från den graniten hamrar,
 än från yx i björk och tall.

3. Se, Brunnsvikens små najader
 höja sina gyllne horn,
 och de frusande kaskader
 sprutas över Solna torn;
 under skygd av välvda stammar
 på den väg man städad ser,
 fålen yvs, och hjulet dammar,
 bonden milt åt Haga ler.

4. Vad gudomlig lust att röna
 inom en så ljulig park,
 då man hälsad av sin sköna,
 ögnas av en mild monark!
 Varje blick, hans öga skickar,
 lockar tacksamhetens tår -
 rörd och tjust av dessa blickar,
 själv den trumpne glättig går.

C. M. Bellman, 1790